

Arrest

nr. 97 631 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MOENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 maart 2012 en 10 oktober 2012.

1.3. Op 23 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Sorkh Balandi uit het district Shakar Dara, gelegen in de provincie Kaboel afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Sinds de maand saur van het jaar 1389 (april-mei 2010) bent u beginnen werken als klerk voor generaal Abdul Muneer Razi in het Ministerie van Defensie te Kaboel. U had deze functie bekomen via de zoon van de generaal, die een klasgenoot van u was geweest. In Kaboel bent u uw oom tegengekomen, de oudere broer van uw vader, die u vroeg om bij hem thuis langs te komen. Uw oom was actief bij de taliban. In het begin spraken ze over religieuze zaken. Later vroeg hij u om explosieven in het Ministerie van Defensie binnen te smokkelen en daar een zelfmoordaanslag te plegen. De taliban wilden hoge officieren en generaals doden. Ze vroegen u verschillende malen een zelfmoordaanslag te plegen. U weigerde dit te doen. Er was toen een andere persoon bij uw oom, hij zei dat ze u zouden doden als u weigerde. U besloot alles aan uw vader te vertellen. Die raadde u aan om alles aan de generaal te vertellen. Twee dagen nadat u de generaal over het probleem informeerde werden twee personen, de zoon van uw oom en Qari Kabir, gearresteerd. Nadien werd uw vader door zijn broer en de mensen die met hem werkten opgebeld. Ze zeiden dat ze zijn zoon zouden vermoorden. U vader besloot dat u voor een paar dagen bij de zuster van uw moeder moest onderduiken en contacteerde een smokkelaar. Tien dagen nadat u de generaal over het plan had geïnformeerd heeft u Afghanistan verlaten. Ook na uw vertrek wordt uw vader onder druk gezet om u uit te leveren. U reisde onder meer via Iran en Turkije naar België waar u op 29 april 2011 bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag indiende. U verklaarde bij binnenkomst op 7 december 1995 geboren te zijn en dus minderjarig. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een document van het Ministerie van Defensie voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Uit een wetenschappelijk onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat u op 18 augustus 2011 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is, kan niet alleen worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen, maar dat ook de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet kan worden toegepast. Er dient tevens te worden besloten dat u de asielinstanties door het opgeven van foutieve gegevens hebt willen misleiden om op basis van uw vermeende minderjarigheid aanvullende bescherming te bekomen. Wanneer het Commissariaat-generaal immers tijdens het eerste gehoor informeert hoe uw oorspronkelijke geboortedatum, dewelke u opgaf bij aankomst, werd bepaald stelt u dit niet te weten. Gevraagd of het op basis van een taskara (identiteitsbewijs) gebeurde stelt u geen taskara te hebben (cgvs 12.03.2012, p.4). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat u een taskara diende voor te leggen tijdens de aanwervingsprocedure bij het Ministerie van Defensie. U verklaart ook dat u sinds uw kindertijd een taskara had maar dat deze tijdens uw vlucht uit Afghanistan door de smokkelaar werd afgenomen (cgvs 10.10.2012, p.3). Gevraagd welke leeftijd er op deze taskara vermeld stond antwoordt u dit niet te weten. Wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met het feit dat op elke taskara toch een leeftijd vermeld staat antwoordt u dat die er waarschijnlijk wel staat, maar dat u het vergeten bent. Als u er op gewezen wordt dat die leeftijd in het kader van een aanwervingsprocedure bij het Ministerie van Defensie toch een belangrijke rol speelt gaat u hiermee akkoord maar blijkt u nog steeds niet in staat uw leeftijd correct te bepalen (cgvs 10.10.2012, p.4). Deze vaststellingen doen vragen rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen en dragen allerminst bij tot de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende uw activiteiten voor het Afghaans Ministerie van Defensie te Kaboel weinig overtuigen. Zo stelt u dat u onder meer het bezoek voor de generaal moest ontvangen, hen eventueel van thee en fruit diende te voorzien, en hen soms even diende te laten wachten. U verklaart ook dat er vooral andere generaals van het ministerie op

bezoek kwamen en dat als er hooggeplaatste personen kwamen ze geen toestemming aan u of uw collega's vroegen, maar zelf bij de generaal binnengingen (cgvs 10.10.2012, p.5). Gevraagd of u zelf het onderscheid kon maken tussen een hoger geplaatste militair die wel direct binnen mocht en een lager geplaatste militair die diende te wachten stelt u dat de eersten andere kledij droegen (cgvs 10.10.2012, p.6). Wanneer het Commissariaat-generaal u echter een document voorlegt (administratief dossier – landeninformatie, stukken 6 en 7) met daarop de militaire insignes van de verschillende rangen in het Afghaans nationaal leger en u vraagt of u de tekens herkent en ze aan een rang kan verbinden stelt u dat u ze niet kent en dat u daar geen zaken mee had (cgvs 10.10.2012, p.6). Gevraagd of u dan weet welke tekens door lagere en welke door hoger geplaatste militairen worden gedragen antwoordt u dat u die tekens wel gezien heeft maar dat u niet weet wat bij wie hoort (cgvs 10.10.2012, p.6-7). En ondanks dat u verklaart gedurende 10 maanden in het kantoor van een generaal te hebben gewerkt blijkt u het generaalsinsigne niet in de reeks aan te kunnen wijzen (cgvs 10.10.2012, p.7). Uw kennis van de verschillende rangen in het Afghaans nationaal leger is eveneens zeer beperkt. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de verschillende generaalsrangën blijkt dat u de vraag niet begrijpt om uiteindelijk te verklaren dat er inderdaad verschillende soorten generaals zijn, zoals Turan Jenral (generaal-majoor), maar dat u die benamingen niet kent. U vermeldt ook andere rangen zoals bridman (luitenant), dagarwal (kolonel), en jagran (majoor), maar niet de andere generaalsrangën (cgvs 10.10.2012, p.7). Gevraagd wat de militaire rang net onder een generaal is verklaart u aanvankelijk correct dat dit de dagarwal (kolonel) is, om daarna echter te stellen dat u niet weet wie hoger of lager in rang staat want dat u niets begreep van de rangen (cgvs 10.10.2012, p.7-8). Het is bijzonder weinig aannemelijk dat iemand die beweert gedurende ongeveer 10 maanden in het Ministerie van Defensie te hebben gewerkt als klerk van een generaal en onder meer als taak had diens gasten te ontvangen bijzonder weinig kennis heeft van de hiërarchie binnen het Afghaans Nationaal Leger. Uw bewering dat de hogere militairen ook geregeld in burgerkledij op kantoor verschenen en zonder omkijken doorlopen (cgvs 10.10.2012, p.6-7) is geen afdoende verklaring voor uw onwetenschap. Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Zelfs indien er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw activiteiten bij het Ministerie van Defensie, quod non, moet opgemerkt worden dat ook uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw oom bij de taliban weinig overtuigen. Over zijn activiteiten voorafgaand aan zijn aansluiting bij de taliban en zijn beweegredenen hiervoor legt u bijzondere vage verklaringen af. Gevraagd of uw oom actief was bij een mujahedingroepering voordat hij zich aansloot bij de taliban stelt u dat hij vertelde dat hij aan de jihad tegen de Russen deelnam. U vult aan dat het mogelijk is dat hij bij de mujahedin was. Wanneer het Commissariaat-generaal verder informeert of u misschien ook een naam heeft gehoord van een mujahedingroep heeft gehoord stelt u dan weer dat hij nooit iets zei (cgvs 12.03.2012, p.8). Gevraagd sinds wanneer uw oom actief is bij de taliban stelt u dat dit sinds het begin is, sinds ze in Afghanistan zijn. U vult aan dat hij naar Pakistan ging toen de Amerikanen kwamen en het talibanregime in elkaar stortte (cgvs 12.03.2012, p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal vraagt waarom uw oom als etnische Tadzjiek zich bij de taliban, voornamelijk een Pasjoenbeweging, aansloot antwoordt u dat u het niet weet, maar dat uw oom al naar madrassa's in Pakistan ging toen u nog jong was. Als hier verder op wordt doorgevraagd antwoordt u bijzonder vaag dat het een islamistische groep is, dat ze niet over de verschillende talen en etniciteiten spreken en zeggen dat er moet worden samengewerkt. Wanneer het Commissariaat-generaal u later nog twee maal vraagt waarom uw oom, een etnische Tadzjiek die als mujahedin vocht, zich bij de taliban aansloot stelt u dat er toen geen onderscheid was tussen de mujahedin en de taliban, dat het een chaotische tijd was, en dat uw oom naar de madrassa in Pakistan ging en zich aansloot bij de taliban. Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie die bij het administratief dossier gevoegd werd blijkt dat de taliban nog steeds voor het overgrote deel uit etnische Pasjoen bestaat. De laatste jaren is er sprake van rekrutering bij onder meer Tadzjiekse groeperingen die tegen de centrale overheid gekant zijn. Tijdens de eerste jaren was dit echter eerder uitzonderlijk. Er moet vastgesteld worden dat u er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen waarom uw oom, een etnische Tadzjiek die volgens u verklaarde tegen de Russen te hebben gevochten, zich op latere leeftijd (cgvs 12.03.2012, p. 8) aansloot bij de taliban op het moment dat deze beweging in Afghanistan opdook. Uw weinig onderbouwde verklaring voor de aansluiting van uw oom bij de taliban, dat er toen geen onderscheid was tussen de mujahedin en de taliban strookt bovendien niet met uw eigen verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat de schoolautoriteiten de leerlingen geregeld verlof gaven vanwege de vele gevechten waarbij u stelt dat de frontlijn tussen de mujahedin en de taliban vlakbij u lag (cgvs 12.03.2012, p.12).

Ook wat betreft de ontmoetingen met uw oom en de mensen die met hem samenwerkten legt u weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af. U stelt dat u ongeveer 10 keer naar het huis van uw oom bent gegaan (cgvs 12.03.2012, p.19). U verklaart ook dat ze in het begin spraken over religieuze zaken, preekten en niet spraken over de zelfmoordaanslag. Gevraagd wanneer ze met de preken begonnen moet u echter het antwoord schuldig blijven (cgvs 12.03.2012, p.18). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert wanneer uw oom begon te praten over een zelfmoordaanslag antwoordt u bijzonder vaag "op het einde". Gevraagd wat u juist bedoelt met "op het einde" antwoordt u dat u nadien de autoriteiten over hem vertelde en ze werden gearresteerd (cgvs 12.03.2012, p.19). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het gehoor waar u stelt dat ze u verschillende keren voorgesteld hebben een zelfmoordaanslag te plegen (cgvs 12.03.2012, p.13).

Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er een plan werd opgemaakt hoe u de zelfmoordaanslag moest uitvoeren legt u al evenmin overtuigende verklaringen af. U stelt dat ze explosieven in uw jas zouden steken en u vanop verschillende plaatsen zouden ondersteunen. U vult aan dat er binnen het ministerie mensen zijn die ze kenden en die u bij de controle zouden doen passeren (cgvs 12.03.2012, p.14). Eens u in het ministerie binnen was mocht u zelf zien wanneer u het bompakket zou laten ontploffen (cgvs 12.03.2012, p.21). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban het risico zouden nemen u, niet eens lid van of actief bij de taliban (cgvs 12.03.2012, p.18), op een relatief korte periode te hersenspoelen om een zelfmoordaanslag te plegen terwijl zij blijkbaar reeds medestanders in het ministerie hadden.

Gevraagd waarom uw oom dacht dat u een zelfmoordaanslag zou willen plegen geeft u het antwoord dat het vanwege uw toegang tot het gebouw was en omdat u in het kantoor van de generaal werkte (cgvs 12.03.2012, p.18 en 21). U vult nog aan dat uw oom en zijn mensen u probeerden te indoctrineren (cgvs 12.03.2012, p.18 en 21). Wanneer u er op gewezen wordt dat de toelating om een gebouw te betreden niet gelijk staat aan de overtuiging om een zelfmoordaanslag te plegen geeft u het weinig overtuigende antwoord dat u eens in het gebouw zelf mocht bepalen wanneer u het bompakket zou laten ontploffen (cgvs 12.03.2012, p.21). Gezien u zelf verklaarde dat u niet actief was bij de taliban (cgvs 12.03.2012, p.18), dat uw vader en uw oom niet met elkaar praten omdat zij een verschillende mening hadden over de taliban en de regering (cgvs 12.03.2012, p.20) en dat uw oom ook geen contact had met andere familie (cgvs 12.03.2012, p.16) is het bijzonder weinig aannemelijk dat uw oom dacht dat u na een aantal bezoeken aan zijn huis bereid zou zijn een zelfmoordaanslag te plegen. De taliban zouden immers door u, een etnische Tadzjiek uit een familie die volgens uw eigen verklaringen op uw oom na de taliban niet gunstig gezind is, als kandidaat voor een zelfmoordaanslag te willen klaarstomen een groot risico nemen, want u zou hen in tussentijd toch hebben kunnen verraden of aangeven bij de autoriteiten, wat u ook verklaart te hebben gedaan (cgvs 12.03.2012, p.13).

Voorts overtuigen uw verklaringen aangaande de reactie van uw vader wanneer hij door u op de hoogte gebracht werd van het plan van zijn broer om u, zijn oudste zoon, een zelfmoordaanslag te laten plegen allerm minst. U stelt dat hij u zei dat u de generaal hierover moest informeren. Dit was volgens uw verklaringen zijn enige reactie. Uw vader ging evenmin naar zijn broer om dit te bespreken. Uw verklaring hiervoor, dat uw vader en zijn broer niet meer met elkaar praten omdat zij er een andere mening op na houden aangaande de regering en de taliban is weinig aannemelijk (cgvs 12.03.2012, p.20). Dat uw vader het lot van zijn oudste zoon nogal laconiek in de handen van een Afghaanse overheidsfunctionaris zou leggen zonder zelf initiatief te nemen, zij het persoonlijk of in stam- of familieverband is bijzonder weinig geloofwaardig in een Afghaanse context.

Ten slotte mogen vragen gesteld worden bij uw verklaringen betreffende de reactie van uw oom na de arrestatie van zijn zoon en Qari Kabir. U stelt dat nadat die twee personen gearresteerd werden uw vader door zijn broer en de mensen die met hem werkten werd opgebeld. Ze zeiden dat ze u, zijn zoon, gingen vermoorden waarop uw vader besloot dat u voor een paar dagen bij de zuster van uw moeder moest onderduiken (cgvs 12.03.2012, p.13). Het komt het Commissariaat-generaal eerder vreemd en onlogisch over dat uw oom en zijn mensen in de taliban uw vader op voorhand zouden verwittigen dat zij u zullen komen vermoorden. Dit gaf u immers de mogelijkheid om voorzorgen te nemen, om te vluchten wat u verklaart gedaan te hebben (cgvs 12.03.2012, p.13) maar zelfs om opnieuw de autoriteiten te contacteren. Op basis van het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Het door u voorgelegde document is niet van aard deze

conclusie te wijzigen. Betreffende het toegangsdocument voor het Ministerie van Defensie dat u voorlegt moet vastgesteld worden dat dergelijk document uw asielrelaas slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake dit document moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Shakar Dara te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Shakar Dara was er in de periode tot oktober 2011 sprake van AGE-aanwezigheid en hieruit vloeiend geweld, doch worden er voor oktober 2011 tot en met mei 2012 geen noemenswaardige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shakar Dara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Shakar Dara geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet heeft daar hij benaderd werd door de taliban en gevraagd werd een zelfmoordaanslag voor hen te plegen, dat toen hij dit weigerde de taliban hem dreigde om het leven te brengen en dat hij door deze bedreigingen verplicht was te vluchten. Hij stelt dat zijn vader zelfs nu nog benaderd en bedreigd en onder druk gezet wordt om zijn zoon uit te leveren aan de taliban. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal deze beslissing niet geloofwaardig achtte en betwist de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, inuncto het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij stelt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 en dat het er, op één ernstig incident na in december 2011, tot en met mei 2012 opvallend rustig was. Verzoeker stelt dat in de "Operational Guidance Note Afghanistan" (UK Border Agency, maart 2011) te lezen valt dat burgers die (geacht worden) de overheid (te) steunen, doelwit zijn van de taliban en citeert een deel uit bovengenoemd document. Ook in de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan', van 17 december 2010, blijkt, volgens verzoeker, dat burgers die voor de overheid werken of geacht worden de overheid te steunen geïsoleerd worden door de taliban, waarna verzoeker ook uit dit document citeert. Verzoeker meent dat uit laatstgenoemd rapport duidelijk blijkt dat burgers die voor de overheid werken, de overheid steunen of ervan verdacht worden de overheid te steunen, risicoprofielen zijn, dat de verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden, hoewel het tijdens het interview duidelijk werd dat hij werkzaam was bij het Ministerie van Defensie, dat zijn verklaringen echter lichtzinnig en onterecht als ongeloofwaardig werden afgedaan. Eveneens meent verzoeker dat het document dat hij neerlegde en aantoonde dat hij effectief gewerkt heeft voor het Ministerie van Defensie volledig onterecht als vals stuk werd beschouwd.

Verzoeker vervolgt dat blijkt dat er in Kabul nog steeds onrust heerst, dat half april 2012 de taliban een aanslag pleegde waarbij zowel burgers als militairen om het leven kwamen en gewond raakten, dat de taliban bij deze aanslag, naast de buitenlandse diplomatieke posten, ook het parlement viseerden, dat de taliban bovendien aankondigde dat dit de eerste aanval in een hele reeks zou zijn, dat een volgende bomaanslag volgde op 2 mei 2012, dat het een zelfmoordaanslag betrof die minstens aan zes mensen het leven heeft gekost en minstens 17 mensen verwond heeft, dat later andere explosies zouden gevolgd hebben, dat ook hier de verantwoordelijkheid voor de aanslag geclaimd werd door de taliban. Verzoeker verwijst nog naar een zelfmoordaanslag door een 14-jarige jongen in Kabul, opgeëist door de taliban, op 8 september 2012; een zelfmoordaanslag gepleegd door de terreurgroep Hezb-e-Islami, die banden heeft met de taliban, op 18 september 2012; het daarop volgende weekend van onrust en geweld en een zelfmoordaanslag in Kabul op 21 november 2012 waarbij twee mensen om het leven zijn gekomen en anderen gekwetst raakten. Verzoeker meent dat het dan ook onjuist is te oordelen dat er zich geen incidenten meer zouden voordoen in de provincie Kabul.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken:

- Bijlage 26
- Beslissing Dienst Voogdij van 24 augustus 2011
- Operational Guidance Note Afghanistan – UK Border Agency van maart 2011
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 17 december 2010
- Persartikel van BBC News van 16 april 2012, 'Taliben strik across Afghanistan in "spring offensive"'
- Persartikel van Volkskrant van 2 mei 2012, 'Taliban: bomaanslag Kabul reactie op bezoek Obama'
- Internetartikel van 8 september 2012, 'Doden bij zelfmoordaanslag in Kabul'
- Internetartikel van 18 september 2012, 'Doden bij zelfmoordaanslag in Kabul'
- Internetartikel van 21 november 2012, 'Zelfmoordaanslag in dipomatendistrict Kabul'

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om de beslissing van de commissaris-generaal van 23 oktober 2012 te hervormen en hem de status van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te verlenen en in meest ondergeschikte orde, indien nodig, de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker op 29 april 2011, bij zijn asielaanvraag, verklaarde geboren te zijn op 7 december 1995 (administratief dossier, stuk 18). Aan verzoekers beweerde minderjarigheid, zijnde 15 jaar en 4 maanden bij zijn asielaanvraag, kan geen geloof worden gehecht nu uit het wetenschappelijk onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 15) is gebleken dat verzoeker op 18 augustus 2011 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieruit blijkt dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden. Dit blijkt eveneens uit verzoekers verklaringen tijdens de verschillende gehoren

op het Commissariaat-generaal. Verzoeker antwoordde op de vraag wanneer hij geboren was, dat hij zijn geboortedatum niet kende. Op de vraag hoe zijn oorspronkelijke geboortedatum werd bepaald, antwoordt hij dit niet te weten en op de vraag of deze bepaald werd op basis van een taskara antwoordt hij dat hij geen taskara heeft (gehoorverslag CGVS 12/03/2012, p. 4). Deze verklaringen stroken niet met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 10 oktober 2012, waar hij stelde dat hij voor de (aanwervings)procedure op het Ministerie van Defensie zijn taskara en die van zijn vader diende voor te leggen en dat hij een taskara had sinds hij een kind was, maar dat deze tijdens zijn vlucht uit Afghanistan door de smokkelaar werd afgenomen (gehoorverslag CGVS 10/10/2012, p. 3). Gevraagd welke leeftijd er op deze taskara dan vermeld stond antwoordt verzoeker dat hij dit niet weet en geconfronteerd met de opmerking dat er op elke taskara een leeftijd staat, antwoordt verzoeker *'waarschijnlijk staat het er, maar ik ben het vergeten. De leeftijd in Afghanistan is niet belangrijk, er wordt niet naar gekeken. Je gebruikt die taskara maar af en toe, als het nodig is.'* Wanneer de commissaris-generaal opmerkt dat het mogelijk is dat een taskara in Afghanistan in het dagelijkse leven niet echt nodig is, maar dat deze taskara, alsook de leeftijd, wel belangrijk zijn als je voor het Ministerie van Defensie gaat werken, gaat verzoeker akkoord en stelt ook zijn taskara om die reden te hebben afgegeven toen hij begon te werken. Wanneer de commissaris-generaal vervolgens nogmaals vraagt, hoe oud hij dan was toen hij begon te werken, antwoordt verzoeker vaag dat hij de juiste leeftijd niet weet, dat hij rond de 17 jaar was, zoiets, dat hij niet specifiek weet hoe oud hij was, maar ongeveer 16 of 17 jaar (gehoorverslag CGVS 10/10/2012, p. 4). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker zijn leeftijd niet wenst te verduidelijken en hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Dit werpt dan ook een smet op de algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift stelt dat hij de overheid niet heeft trachten te misleiden en dat hij, zoals zovele Afghanen, zijn geboortedatum niet kent, kan hij niet overtuigen, gelet op voorgaande. Ook zijn argumentatie dat hij bij aankomst in het Rijk, april 2011, dan ook net meerderjarig was (indien men uitgaat van de minimale leeftijd gelet op de standaarddeviatie van het wetenschappelijk leeftijdsonderzoek) en hij, die zijn precieze geboortedatum niet kent, er dan ook redelijkerwijze vanuit mocht gaan dat hij nog minderjarig was, kan hij eveneens niet overtuigen, daar hij bij zijn aankomst in België verklaart geboren te zijn op 7 december 1995 en hij aldus bijgevolg, verklaart 15 jaar en 4 maanden te zijn, wat een verschil van ongeveer 3 jaar is met zijn vermoedelijke minimale leeftijd volgens het wetenschappelijk leeftijdsonderzoek.

In zoverre verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift argumenteert dat, toen hem tijdens het eerste interview werd gevraagd of hij een taskara had, hij deze vraag begreep alsof hem gevraagd werd of hij op dat ogenblik een taskara op zak had, kan hij opnieuw niet gevolgd worden nu uit het gehoorverslag van 12 maart 2012 (d.i. eerste interview) blijkt dat de commissaris-generaal niet vroeg 'of hij een taskara had', maar wel *'Hoe werd uw oorspronkelijke geboortedatum bepaald?'* Was het op basis van een taskara'. Het is niet aannemelijk als zou verzoeker deze vraag begrepen hebben als 'heeft u op dit ogenblik een taskara op zak?'.

De door verzoeker aan zijn inleidend verzoekschrift toegevoegde documenten, met name de bijlage 26 en de beslissing van de Dienst Voogdij van 24 augustus 2011, zitten reeds in het administratief dossier (stukken 15 en 18) en ondersteunen voorgaande motivering.

2.7. Ook aan verzoekers asielrelaas kan geen geloof gehecht worden. Zo verklaart verzoeker dat hij door zijn oom die bij de taliban was, gevraagd werd een zelfmoordaanslag te plegen door explosieven binnen het Ministerie te smokkelen en te laten ontploffen om zo slachtoffers te maken onder de hoge officieren en generaals en dit werd hem gevraagd omdat hij toegang had tot het gebouw en werkte in het kantoor van de generaal (gehoorverslag CGVS 12/03/2012, p. 13-14 en p.18). Verzoeker verklaart eveneens dat 'ze' hem binnen vanop verschillende plaatsen zouden ondersteunen, dat 'ze' binnen het Ministerie mensen kennen die hem van de controle konden vrijstellen en hem doen passeren (gehoorverslag CGVS 12/03/2012, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de taliban het risico zou nemen verzoeker, die niet eens lid is van of actief is bij de taliban (gehoorverslag CGVS 12/03/2012, p. 18), trachten te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen, terwijl de taliban blijkbaar zelf 'mensen' in het Ministerie hadden. Voorgaande vaststelling kan niet worden weerlegd door de loutere bewering van verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift dat het aanneembaar is dat hij benaderd werd door de taliban, daar hij werkzaam was in het Ministerie van Defensie en dus makkelijk toegang tot het gebouw.

2.8. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook geen coherente en consistente verklaringen aflegt omtrent de gevangenschap van zijn neef, zoon van zijn oom die actief was bij de taliban. Zo verklaart verzoeker op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal opgesteld op 21 november 2011 dat zijn

oom samenwerkt met de taliban, dat hij hem steeds vroeg of hij een zelfmoordaanslag wilde plegen bij het Ministerie van Defensie, dat hij gezegd heeft dat hij dit niet kan doen omdat hij iedere dag gecontroleerd werd, dat zijn oom hem niet geloofde en stelde dat hij dit gewoon moest doen, dat na een tijdje zijn neef, zoon van voornoemde oom, gearresteerd werd en hij werd opgesloten in de gevangenis, dat zijn oom verhuisde en heel kwaad was op hem, dat zijn oom hem zei dat hij samen moest werken met hem omdat zijn zoon in de gevangenis zat en dat daarop zijn vader besliste om hem naar Europa te sturen (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Deze verklaringen stroken niet met verzoekers verklaringen dat zijn oom hem meerdere malen vroeg een zelfmoordaanslag te plegen, dat hij de generaal waarvoor hij werkte informeerde over dit probleem, dat daarna twee personen werden gearresteerd, waaronder de zoon van zijn oom, dat zijn vader door zijn oom en mensen die met hem werkten gebeld werd om te zeggen dat ze verzoeker zouden vermoorden en daarop zijn vader hem zei zich bij de zuster van zijn moeder te verbergen en vervolgens te vluchten. Hoewel er in het kader van het invullen van de vragenlijst gevraagd wordt naar een kort overzicht van de belangrijkste feiten, naar de feiten die wijzen op de door verzoeker beschreven vrees of risico, en er aldus niet vereist wordt dat een zeer uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen en feiten wordt gegeven, kan wel verwacht worden dat verzoeker de voornaamste en onmisbare elementen vermeldt. Er kan dan ook van uitgegaan worden, dat indien verzoekers relaas waarheidsgetrouw was, hij meedeelde dat hij zijn generaal op de hoogte bracht van de aan hem gerichte vraag tot zelfmoordaanslag door de taliban en dat zijn neef *twee dagen later* gearresteerd werd, alsook dat zijn oom nadat zijn neef was gearresteerd zijn vader contacteerde om te zeggen dat ze hem zouden vermoorden. Verder komt het tegenstrijdig voor dat verzoeker ter gelegenheid van de vragenlijst stelt dat *na* de arrestatie van zijn neef zijn oom kwaad was op hem en hem zei dat hij samen moest werken met hem omdat zijn zoon in de gevangenis zat en hij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal dan weer verklaart dat hij de generaal informeerde over het probleem en dat twee dagen daarna twee personen, waaronder zijn neef, werden gearresteerd. Op de vraag of verzoeker gecontacteerd werd door zijn oom nadat zijn zoon (verzoekers neef) gearresteerd werd, antwoordt verzoeker dat zijn oom zijn vader heeft gecontacteerd, dat zijn oom hem zocht (gehoorverslag CGVS 12/03/2012, p.22). Volgens verzoekers verklaringen vertelde zijn vader hem dit en zei hij hem een paar dagen zich te verbergen bij de zuster van zijn moeder om nadien met mensensmokkelaars te vertrekken (gehoorverslag CGVS 12/03/2012, p. 13). Uit de verklaringen ter gelegenheid van de vragenlijst blijkt aldus dat verzoekers neef gearresteerd werd en dat verzoeker ook erna door zijn oom werd gevraagd samen te werken en dit zelfs mede omdat zijn neef in de gevangenis zat, terwijl uit de verklaringen ter gelegenheid van het gehoor van 12 maart 2012 op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker meerdere malen gevraagd werd door zijn oom (en anderen) een zelfmoordaanslag te plegen, dat hij dit meldde aan de generaal, dat nadien zijn neef werd gearresteerd en hij daarna persoonlijk geen contact meer had met zijn oom maar na de waarschuwingen van zijn vader onderdook en vluchtte. Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9. Verzoeker kan ook niet overtuigen waar hij stelt dat zijn oom, nadat verzoeker de generaal van zijn problemen had ingelicht en zijn neef gearresteerd werd, verzoekers vader, met wie hij reeds jaren geen contact meer had, contacteerde om te zeggen dat ze verzoeker zouden vermoorden. Het is weinig aannemelijk dat verzoekers oom en zijn mensen in de taliban verzoekers vader op voorhand zouden verwittigen dat zij verzoeker zouden vermoorden, daar dit verzoeker de kans zou geven om voorzorgen te nemen en te vluchten, wat hij overigens ook gedaan heeft, of zelfs om opnieuw de autoriteiten in te lichten.

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift stelt dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn oom na de arrestatie van zijn neef, zijn vader heeft opgebeld om te laten weten dat hij verzoeker zou vermoorden, dat dit gewoon een dreigement is en een aankondiging dat wraak zal genomen worden, beperkt hij zich tot het herhalen en omschrijven van zijn verklaringen. Dit volstaat echter niet om voorgaand motief te ontcrachten.

2.10. Aangaande het toegangsdocument voor het Ministerie van Defensie dat verzoeker voorlegt ter gelegenheid van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat hij verzoekers tewerkstelling in eerste instantie niet betwist, zoals blijkt uit wat voorafgaat, doch verzoekers relaas ongeloofwaardig bevindt op grond van zijn incoherente, weinig plausibele en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn leefstijl en vooral zijn vervolgings- en vluchtrelaas.

2.11. Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn vervolgingsrelaas en vluchtmotieven. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van

het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat uit rapporten, waarnaar hij verwijst en uit citeert, blijkt dat burgers die voor de overheid werken, die de overheid steunen en ervan verdacht worden de overheid te steunen, risicoprofielen zijn en hij werkzaam is op het Ministerie van Defensie, wijst de Raad er opnieuw op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vervolgingsrelaas en vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Ongeacht of verzoekers profiel als klerk bij het Ministerie van Defensie waarachtig is, wijst de Raad erop dat een niet-betwist profiel en de verwijzing naar rapporten die stellen dat burgers die voor werken voor de overheid of de overheid steunen of hiervan verdacht worden, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers dient vastgesteld te worden dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden gemaakt en hij nooit heeft aangegeven een reëel risico te lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Kabul omwille van het enkele feit dat hij voor het Ministerie van Defensie werkte. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de rapporten, nu hij het risico op het lopen van ernstige schade niet *in concreto* aantoont.

2.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat er nog steeds onrust heerst in Kabul en het dan ook onjuist is te oordelen dat er zich geen incidenten meer zouden voordoen in de provincie Kabul, waarbij hij verwijst naar een aantal bijgevoegde artikelen en documenten.

2.15. Steunend op informatie, die steun vindt in het administratief dossier, stelde de commissaris-generaal terecht: *‘Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.*

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Shakar Dara was er in de periode tot oktober 2011 sprake van AGE-aanwezigheid en hieruit vloeiend geweld, doch worden er voor oktober 2011 tot en met mei 2012 geen noemenswaardige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) . U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shakar Dara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie

Kabul, district Shakar Dara geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.'

Verder blijkt uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die aan het administratief dossier werd toegevoegd (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan" van 15 juni 2012 en 11 juli 2012), dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten.

Aangaande de artikelen wijst de Raad erop dat het persartikel van BBC News van 16 april 2012, 'Taliben strike across Afghanistan in "spring offensive"', een artikel in het Engels betreft zodat het bij gebreke van een voor eensluidend verklaarde vertaling met toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen. Overigens dateert dit artikel van 16 april 2012 en handelt het hoogstwaarschijnlijk over het incident op 15 april 2012, een incident waarover de informatie die beschikbaar is in het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal en de Raad zich heeft gebaseerd bij het nemen van de beslissing, stelt dat talibanmilitanten een aanval uitoefenden op de ambassadewijk en er geen burgerslachtoffers vielen. De Raad laat deze informatie prevaleren op de inhoud van het door verzoeker voorgelegde artikel, daar in voornoemd artikel niet duidelijk is waar de slachtoffers precies vielen.

Aangaande voornoemd artikel alsook de overige artikelen waarnaar verzoeker verwijst, stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op incidenten die aanslagen vermelden die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten of buitenlanders (stuk 7 'Foreign embassies, Nato's HQ and the parliament', stuk 8 'zwaarbeveiligd gebied waar internationale organisaties zoals de VN kantoor houden' 'diplomatenwijk', stuk 9 'NAVO-hoofdkwartier', stuk 10 'twaalf buitenlanders', stuk 11 'diplomatieke district'). De loutere verwijzing naar deze incidenten weerlegt de informatie van de commissaris-generaal niet, alsook wordt hierdoor de conclusie van de commissaris-generaal, die steunt op een veelheid van informatie, niet ontkracht.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul, district Shakar Dara geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER